

Det her med os og udlændingene

Afsluttende 10-10-90

Jeg deltog med begejstring i debatmødet »Indvandrere, og problemerne i Gellerup« i Tovsgårdsbladen, sådan som det også fremgår af omtalen i Stiften. Jeg vil godt forsøge at fortsætte denne vigtige debat og samtidig præcisere mit anliggende i Laden. Jeg er refereret noget skævt i avisen.

Stort set alle danskere ønsker en ejerbolig, men en hel del magter det ikke rent økonomisk. Den tredjedel af befolkningen, som må leve for det, andre gennemsnit bruger på at holde bil - ca. 30.000 kr. årligt ifølge FDM - må bo almennyttigt eller i det private udlejningsbyggeri.

Ved at eje sin bolig kan man komme noget på afstand af alle de danskere, som er udstødt fra arbejdsmarkedet, og som af netop denne grund ofte ender noget forhultede. Kun få danskere trives med megen fritid under økonomisk sparsomme forhold. En del almennyttige boligområder frembyder derfor et trøstløst syn med udsigt til en morgendag lidt tristere end i dag. Det er ikke for godt.

I Gellerup (og der er en hel del tilsvarende områder i Danmark) er som bekendt trefjerdedel af de voksne uden tilknytning til arbejdsmarkedet, og det er desværre ikke den mere avancerede filosofi eller noget parallelt, beboerne bruger deres dagligdage på. At være lidt på afstand af en sådan misere ved bare at bo i Abyhøj, har oplagt sine fordele. Et sådan let distanceret naboskab er relativt let at bære.

Gellerup, hvor 40 procent af beboerne er udlændinge, er en boligafdeling i Brabrand Boligforening. Beboerne driver faktisk denne forening med dens anliggender. Der er noget elementær selvforvaltning i et sådant forehavende, også selv om området kan betegnes som noget i retning af en ghetto for folk uden økonomi til ejerbolig - boligpolitikens meget omtalte »boligsociale problem/opgave«. Meget kontant kan den danske boligpolitik opsummeres på denne måde: Vi udstødte fra arbejdsmarkedet bliver inde i varmen i de områder, hvor vi nu bor, og så kan ejerfolket knokle videre i det erobrede lønarbejde og ha' ordentlige veje uden os flydende rundt der, hvor de selv bor. Systemet er ganske stabilt grundet de gensidige fordele. Den årlige udgift til ejerboligen på 100-200.000 kr. kan betragtes som det offer, de velbjergede er villige til at yde for at ha' os andre lidt på afstand. Os lidt miserable udstødte og udlændingene.

Tre procent udlændinge i Danmark og 40 procent i Gellerup får mig til at mene, at nogle danske kvaliteter, som udlændingene er forblevet i Danmark for at dele med os, er på vej væk, mod tilintetgørelse i social opløsning. Derfor er det vanvittigt, ud over at det er hyklerisk, når velbjergede danskere, der nærmest totalt har isoleret sig fra den mere proletariske surdej, drager i felten med menneskerettigheder og det hele for at forsvare udlændinges ret til at bo netop i Gellerup, for eksempel. Nej, alle andre steder - og da gerne dér med fortrinsret - for at danske kvaliteter kan blive fast-

Debat

Af Herman Nielsen,
Jernaldervej 263 B,
Århus

holdt i netop Danmark og blandt os danskere.

Og så skal udlændinge integreres, lyder parolen fra snart sagt alle. Hvad jeg har oplevet omkring mig de sidste 15 år er nærmest desintegration af store grupper danskere, intet mindre. I alle aldre går de i hundene, fordi de velbjergede ikke vil dele det forhåndenværende lønarbejde med dem, men fastholder det for sig selv. Denne tvangssammenhæng vil også ramme udlændingene, ja kan ikke andet. Det sukrede i integrations-snakken fokuserede jeg på ved at sige, at jeg næppe havde så meget fællesskab med paneledtagerne, at vi kunne drikke en kop kaffe sammen - ved denerne aldeles forskel-

lige som de kan være mellem en indfødt og en udlænding.

Ganske morsomt var sagen slet ikke så entydig, som jeg foregav. Der var faktisk én i panelet, hvor den bare var helt hjemme. Villa-ejeren fra Risskov, der for et par år siden var flyttet i almennyttigt boligbyggeri (også i Risskov) med de glæder og det bøl, som et sådant skift medfører. Bosted bestemmer selvfølgelig ikke alt (og slet ikke om man er frelst eller deslige), men skiftet til det almennyttige byggeri kan ligge i forlængelse af en erkendelse af, at de mennesker, der lever der, kan ha' godt af ens tilstedeværelse og delagtighed. Måske har man det også selv. Jeg finder det rigtigt, godt og flot. Så (fortsat!) kaffe nu og da ...

Så er jeg nået til respekten, som vi hele tiden pådutter gensidigt. Jeg erkender lige ud, at jeg ikke rummer respekt for den småborgerli-

ge isolation i den dyre ejerbolig. Med den samværende bil har vi vel netop fokuseret på det miljøproblem, som snart har gjort kloden ubeboelig for højere liv, hvis man vil tillade et yderst relevant sidespring.

Jeg har heller ingen respekt for den muslimske holdning til kvinder, danske som »deres egne«. Lidt kendskab til islam, 15 års tilstedeværelse i periferien af en hel del muslimer, lytten til radioens indvandrersprogram »regnbuen« osv. osv. får mig til at fremture med min despekt i så henseende. Om jeg ikke i denne sag var i voldsom front, ville jeg underminere mig selv og min udgave af et anstændigt forhold til kvinder, inklusive mine børn og min kæreste. Så jeg har andet i bagagen end mærkatet »gensidig respekt«, når jeg mødes med mange udlændinge.

Altså: Der er selvfølgelig problemer i Brabrand Boligforening som andre steder,

og udlændingene er mennesker som os andre. Derfor er der problemer med udlændingene som der er det med os danskere. Mødetitlen »Indvandrere, og problemerne i Gellerup« har jeg derfor fundet uheldig, men det betyder mindre nu. Vigtigt er imidlertid det platte, at vi er i Danmark, og at forståelseshorizonten derfor er dansk. Det udenlandske er et islet, vi accepterer, måske endda af flere grunde undertiden glæder os over. Men at lade det overtage lokalområder (den lokale skole i Gellerup som en start) er at afstå fra at være de mennesker, vi nu engang holder af at være, vel er ydmygt stolte af at være - og som blandt andet under de gældende regler giver plads for udlændinge, deler lidt af egen rigdom, alt for lidt efter min mening, uligheden lokalt og globalt taget i betragtning.